

Nr 303.

Av herr **Nilsson** i Kristianstad, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 229, med förslag till förordning angående skattefrihet för ersättning eller understöd som av staten utgives enligt förordningen den 15 december 1914 om vad iakttagas skall i avseende å införande av statsmonopol å tobakstillverkningen i riket m. m.

I Kungl. Maj:ts nådiga proposition nr 229 hemställas att riksdagen ville besluta, att ersättningar eller understöd, som utgivas enligt förordningen av den 15 december 1914 om vad iakttagas skall i avseende å införande av statsmonopol å tobakstillverkningen i riket, måtte åtnjuta skattefrihet.

Mot den principiella grundsats, som talar för en dylik skattefrihet, kan rimligtvis ingen invändning göras åtminstone icke, då det blott avser personlig ersättning en gång för alla för mistad anställning inom yrket. Däremot kan enligt mitt förmenande ifrågasättas, huruvida denna skattefrihet bör utsträckas att omfatta jämväl den ersättning, som fabrikant erhåller för mistning av näringen, då denna ersättning, grundad som den är på medelårsvinsten, ökas ju äldre företaget är.

Svårigheten att draga upp gränsen, särskilt då det gäller mindre företag, där ägaren själv varit fabriksledare, mellan ersättning för mistad anställning eller förlorad näring, talar dock för att skattefriheten bör omfatta båda slagen av ersättning.

Av propositionen framgår emellertid, att den skattefrihet, varom här är fråga, icke kan motiveras enbart med principiella skäl, utan jämväl ur billighetens synpunkt anses åtgärden betingad. Ur denna senare synpunkt synes det mig, att man knappast kan medgiva, att skattefriheten må omfatta hur stor ersättning som helst.

Vida mera än ett tillfälle ha under ersättningsförfarandets gång ersättningsbeloppen nått en storlek, som för den utomstående måste te sig som orimligt höga. Sålunda lära fem personer, vilka, i egenskap av direktörer i ett av de största företagen, komma i åtnjutande av personlig ersättning, erhålla en sammanlagd summa av bortåt 700,000 kronor, varav en av dessa ensamt i personlig ersättning erhåller bortåt en kvarts miljon. Från mera än ett håll har också livligt beklagats, att icke i författningen en gräns fastslagits såsom högsta maximibelopp ifråga om personlig ersättning.

De behjärtansvärda synpunkter, som tala för skattefrihet, då det gäller personer, som för mistad anställning eller näring erhållit några hundra eller tusentals kronor i ersättning, föreligga enligt min mening icke, då ersättningsbeloppen nå en storlek, som redan i och för sig måste anses för höga jämfört med den förlorade anställningen, och mig förefaller det därför som riktigast att vid anläggandet av billighetssynpunkten skattefriheten må omfatta ersättningsbelopp icke överstigande 25,000 kronor.

Med stöd av vad sålunda anförts får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 229 måtte besluta sådant tillägg till den föreslagna förordningen, att skattefrihet må åtnjutas endast för den del av ersättningsbeloppet, som för en person eller ett företag understiger 25,000 kronor.

Stockholm den 8 maj 1916.

Gust. Nilsson.
